

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 129/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Kucek & Partners, s. r. o., Námestie Martina Benku 26, Bratislava, proti postupu a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/3 Pz 25/25/1000-6 z 29. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 19. decembra 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva garantovaného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a upovedomením generálnej prokuratúry označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté upovedomenie“). Navrhuje napadnuté upovedomenie zrušiť a vec vrátiť generálnej prokuratúre na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, odboru západ (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-386/NKA-ZA2-2019 z 24. júna 2024 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi vznesené obvinenie pre pokračovací zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 2 písm. c) a ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v avizovanom uznesení. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažovateľ

sťažnosť, ktorú Krajská prokuratúra v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) uznesením č. k. 20 Kv 117/24/2200-81 z 22. mája 2025 (ďalej len „uznesenie krajskej prokuratúry“) podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla. Návrhu na zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia krajskej prokuratúry, ktorý sťažovateľ uplatnil podľa § 364 ods. 1 Trestného poriadku, generálna prokuratúra nevyhovela, čo sťažovateľovi s poukazom na § 365 ods. 1 Trestného poriadku napadnutým upovedomením notifikovala.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ najskôr formuluje tvrdenie o nezákonnosti postupu vyšetrovateľa pri obstarávaní dôkazného materiálu vo vedenom trestnom stíhaní. Avizované trestné stíhanie bolo začaté v roku 2019 na základe dobrovoľného priznania a spolupráce [REDAKOVANÉ] s orgánmi činnými v trestnom konaní. Ten z vlastnej iniciatívy podal trestné oznámenie, v ktorom opisuje skutkové okolnosti páchania vlastnej daňovej trestnej činnosti, na ktorej sa mali okrem neho podieľať aj ďalšie osoby vrátane sťažovateľa. Hoci bolo zrejmé, že [REDAKOVANÉ] už v postupe pred začatím trestného stíhania prislúchalo procesné postavenie podozrivého, v období rokov 2020 až 2023 bol vypočúvaný celkom 29-krát v procesnom postavení svedka bez vykonania akéhokoľvek opatrenia, v zmysle ktorého by bolo možné takýto postup považovať za súladný so zákonom (dočasné odloženie vznesenia obvinenia, prípadne vylúčenie veci na samostatné konanie). Na základe skutočností obsiahnutých v takýchto svedeckých výpovediach boli v danej veci vykonávané a zabezpečované aj ďalšie dôkazy, ktoré následne viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia. [REDAKOVANÉ] pritom predstavuje pre danú vec kľúčový prameň trestnoprávne relevantných informácií. Preto, pokiaľ boli jeho výsluchy od samotného začiatku trestného stíhania vykonávané nezákonným spôsobom (otrávený strom), všetky poznatky, ktoré sa orgány činné v trestnom konaní následne dozvedeli z obsahu týchto výpovedí, sú zaťažené rovnakou vadou nezákonnosti (otrávené ovocie).

4. V ďalšej argumentácii sťažovateľ nesúhlasí s odôvodnením napadnutého upovedomenia. Aktuálne právne názory generálnej prokuratúry predstavujú odchylenie od tých, ku ktorým dospel ten istý orgán verejnej moci v sťažovateľom identifikovanej skoršej právnej veci. „Dvojkoľajnosť“ pri rozhodovaní v kľúčových otázkach trestného práva je v právnom štáte neakceptovateľná a koliduje s princípom právnej istoty. V konečnom dôsledku je tým zásadne porušené aj sťažovateľovo právo na obhajobu. Navyše, napadnuté upovedomenie neobsahuje ani vecne odôvodnené argumenty, na základe ktorých nebola sťažovateľovi poskytnutá ochrana v tak zásadnej otázke (trestné stíhanie založené na nezákonných dôkazoch). Argumenty, ktorými sa generálny prokurátor snažil odôvodniť svoje rozporuplné závery, sú nesprávne, pretože nemajú racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení Trestného poriadku. Ich jediným cieľom je podľa sťažovateľa účelovo sa vyhnúť zodpovedaniu nastolenej otázky zo strany generálneho prokurátora.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení v sťažnostnom petite tvorený čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedenie čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa. Všetky sťažovateľom namietané nedostatky v rešpektovaní jeho práv je však možné zaradiť pod čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý sťažovateľ uviedol v petite ústavnej sťažnosti. To bolo dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na doplnenie petitu ústavnej sťažnosti o čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy (m. m. napr. III. ÚS 351/2025). Navyše, právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru stvárnené aj v petite ústavnej sťažnosti sa týka iba postupov súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy a o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom, a nie konania pred iným orgánom verejnej moci. Preto sa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa judikatúry ústavného súdu nevzťahuje ani na rozhodovanie generálneho prokurátora o návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní (m. m. napr. III. ÚS 2/2026).

7. Z obsahu argumentácie ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že generálna prokuratúra sa nestotožnila s jeho stanoviskom o nezákonných výsluchoch [REDAKOVANÉ], ktoré viedli k vzneseniu obvinenia sťažovateľovi. Táto tvrdená nezákonnosť by mala kontaminovať aj ďalšie procesné úkony. Napadnuté upovedomenie je podľa názoru sťažovateľa odôvodnené nedostatočne a predstavuje nedôvodné odchylenie od skoršej praxe generálnej prokuratúry.

8. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou len vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Orgány verejnej moci, ktoré sú v trestnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. napr. II. ÚS 18/2026).

9. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

10. Ústavný súd poukazuje na viaceré relevantné ustanovenia Trestného poriadku. Podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak je dostatočne odôvodnený záver, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku v rámci preskúmania obžaloby podanej pre prečin a zločin (s výnimkou obzvlášť závažného zločinu, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej dvanásť rokov) samosudca obžalobu odmietne a vráti vec prokurátorovi, ak zistí závažné procesné chyby, najmä porušenie práva na obhajobu, alebo ak zistí, že prokurátor nepredložil úplné spisy vrátane všetkých dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní, že obžaloba nespĺňa náležitosti podľa § 235 Trestného poriadku alebo že spolupracujúcej osobe boli poskytnuté nezákonné benefity. Podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Takisto ústavný súd upriamuje pozornosť na § 306 a nasl. Trestného poriadku, podľa ktorých je opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, pričom obžalovaný ako osoba oprávnená podať odvolanie proti výroku rozsudku, ktorý sa ho priamo dotýka, môže toto odvolanie podať pre nesprávnosť výroku, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok: a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení, alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. Takisto nemožno opomenúť možnosť podať dovolanie, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] alebo ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku]. V tomto kontexte ústavný súd dodáva, že v zmysle rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zakladá nezákonný postup pri získavaní dôkazov v predsúdnom konaní dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, keďže uvedená nezákonnosť devalvuje takto získané dôkazy a prenáša sa aj na dokazovanie vykonávané v rámci etapy súdneho konania (pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 12/2015 z 15. apríla 2015; m. m. napr. II. ÚS 18/2026).

11. Z ustanovení Trestného poriadku citovaných v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že skutočnosti namietané sťažovateľom o prípadnej nezákonnosti vzneseného obvinenia potenciálne zakladajú (nie bez ďalšieho preukazujú, pozn.) dôvod na zastavenie trestného stíhania, odmietnutie obžaloby, oslobodenie spod obžaloby, prípadne podanie odvolania a dovolania. Aj tvrdené nedostatky v odôvodnení napadnutého upovedomenia môžu zakladať porušenie práva na obhajobu, ktoré je v rozličných intenciách dôvodom napríklad na odmietnutie obžaloby, podanie odvolania, resp. dovolania a podobne. Platná právna úprava trestného konania teda sťažovateľovi umožňuje v nasledujúcich štádiách trestného konania práve v rámci uplatnenia práva na obhajobu, na ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti napokon aj explicitne poukazuje, domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich označených práv podaniami, na základe ktorých sú konajúce orgány verejnej moci oprávnené a povinné preskúmať opodstatnenosť tvrdení sťažovateľa (m. m. napr. II. ÚS 18/2026).

12. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v danej fáze do prebiehajúceho trestného konania vo veci sťažovateľa a neprípustne si tak predčasne uzurpoval právomoc iných orgánov verejnej moci. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy; m. m. napr. II. ÚS 18/2026).

13. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietol. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu